

HOOFDSTUK 22

SHAKESPEARE 3.0

Erika had geen enkel idee wat er met haar twee vrienden gebeurd was, toen ze rond de klok van twaalfen haar raam uitkroop en over de smalle vensterbanken balanceerde, langs de verschillende slaapkamers. Ze was gefocust op haar taak, zocht haar evenwicht stapje voor stapje en telde de ramen tot bij de kamer van Marco. Sinds vanmiddag wist Erika dat Pablo en de moordenaar van Marco zich met heel wat meer dingen bezig hielden dan alleen de GHB-drugshandel.

Drieëntwintig, vierentwintig. Het plannetje van Brian Bailey zat in het geheugen van Erika gegrift: de kruisjes die de kamers van Laisa, Rachele en Marco aanduidden. Exact negen ramen moest het meisje tellen om kamer 24 van de balletdanser te bereiken. Terwijl ze bezig was met het forceren van het slot joegen de zenuwen door Erika's lijf. Als ze verkeerd zat zou een onschuldig meisje haar stembanden kapot gillen en Erika's cover om zeep helpen. Gelukkig bleef het stil terwijl ze het raam openduwde. De rommel in de kamer liet Erika vermoeden dat ze goed zat. Waarschijnlijk had iemand anders Marco's kamer al doorzocht, uit puur wantrouwen, en daarna de opdracht gegeven om Marco af te maken.

Erika schuifelde over het zachte tapijt van kleren die wild uit Marco's kledingkast waren gesmeten. Ze nam enkele stukken stof van de grond en snoof de geur diep op. Als ze haar ogen hierbij sloot, leek het alsof ze haar hoofd op zijn borst had liggen: een geur, zacht en zo zoet.

Op het tafeltje bij het raam lagen spullen van Marco. Een geluks-sleutelhanger met poolbal nummer acht eraan, een paar dansschoenen en een kam. Een fotolijst lag plat op de tafel, met de afbeelding naar beneden.

Erika nam de aluminium lijst op en bekeek de gebarsten, glazen voorkant. Ze schrok toen ze op de onscherpe foto naast Marco een glimlachend meisje zag staan met rood haar en helblauwe ogen. Dat kon niet waar zijn! Stond er een foto van Erika en Marco op de academie? Ze besepte hoezeer haar cover in gevaar was door dit ene stuk papier. Het kadertje kon al het werk van *Team Mortis* in luttele seconden om zeep helpen!

Erika bekeek het zomerse kiekje. Marco had de foto genomen met zijn gsm op de avond dat hij Erika leerde kennen op een bijzonder saai feestje bij vriendinnen in het dorp. Hij had zijn arm rond het jonge en onbevungen meisje gelegd. Zij had daar spontaan om geglimlacht en leverde zo haar deel van het unieke plaatje. Het was de enige foto waar Erika en Marco samen op stonden.

Erika mopperde in zichzelf. Wat als iemand hem al gezien had? De link tussen haar en Marco zou direct gemaakt zijn en zij zou gevaar lopen! Dankzij de kwaliteit van de lens was haar gezicht niet echt scherp gefotografeerd. Ook de vorm van haar neus en jukbeenderen was behoorlijk onduidelijk. Maar de kleur van haar haren, en natuurlijk haar helblauwe ogen, staken mooi af op het glanzende papier. Het meisje kon maar beter geen risico's nemen.

Ze maakte de lijst aan de achterkant los en nam de foto eruit. Het glas barstte en viel in stukken op het bureau. Toen ze liefdevol wreef over het aandenken aan Marco voelde Erika een verdikking in het papier. Het was een oneffenheid, alsof er iets in braille was gedrukt op de foto.

Ze draaide de foto om en zag dat er in snelle halen een code op was geschreven: EM 4538i GHB. De hoekige vormen van het gekrabbel verraadden dat het om een jongenshandschrift ging, waarschijnlijk dat van Marco. De balletdanser moest gedacht hebben dat

dit belangrijke informatie was en had het daarom op de achterkant van deze unieke foto genoteerd!

Waar zou de code voor staan? Wat wilde Marco vertellen over de GHB? De vier cijfers konden verwijzen naar de toegangscode van de poort! Of naar een van de slaapkamers van de academie. Maar waarvoor stond die i dan? De eerste letter van een naam? Een verdieping? Een blok in de academie?

Erika voelde langs de *i* en langs het puntje van de *i*. Tussen het bolletje en het streepje zat een onbeschreven geul, een klein stukje waar de pen een afdruk liet, maar geen inkt. *Misschien bedoelde Marco geen i maar een 1!*

Een code van vijf cijfers, de initialen EM. Verwees Marco naar de toegangscode van het kantoor van Enrico Moretti? Erika wist dat de arrogante choreograaf als enige in het gebouw een code van vijf cijfers gekozen had. Maar waarom zou Marco de naam van Enrico koppelen aan de GHB? Dat leek helemaal niet logisch.

Erika was te nieuwsgierig. Er was maar één manier om die mogelijkheid uit te sluiten of te bevestigen. Ze moest de code uitproberen op de deur van Moretti's kantoor! Erika stak de foto van Marco en haarzelf in de achterzak van haar jeansshort en sloop via de slaapkamerdeur naar buiten. Over het dikke tapijt in de gang kon ze bijna onhoorbaar tot bij de trappen naar Enrico's torenkamer komen. Tree voor tree balanceerde ze haar gewicht, in een poging het hout zo weinig mogelijk te laten kraken. Elke kraak was er één te veel en kon haar verraden.

Bij de deur van Enrico's kantoor hing een flauw schemerlicht dat de duisternis amper doorbrak. Erika trippelde naar het digitale slot. Snel uittesten, groen licht of rood licht en dan terug naar haar veilige kamer 15.

Met bevende handen nam ze de foto uit haar achterzak, las voor alle zekerheid de code opnieuw en toetste secuur elk van de vijf cijfertjes in:

4-5-3-8-1.

Met een korte zoem schoot een groen lichtje aan en klikte de deur

open. Erika zette verschrikt een stapje achteruit. In het diepst van haar ziel had ze nooit durven denken dat de code zou kloppen. Marco linkte EM, Enrico Moretti, aan de GHB. Dealde de choreograaf zelf ook drugs? Leverde hij aan Marco?

Voorzichtig deed ze de deur van het kantoor open. De halvemaan verlichtte de ruimte flauwtjes.

Zoals verwacht lag Enrico's kantoor er onberispelijk bij. De baas van de academie hield van orde en perfectie. Op de moderne kasten lag geen rommel, geen vuiltje of stofje. Alleen op het dressoir. Daar stond een slanke vaas met twaalf verdorde rode rozen, die de stille kamer een lichte bloemengeur schonken.

Ook het strakke bureau was helemaal leeggemaakt. Slechts één dikke map lag in het midden van het vierkante tafelblad naar Erika te lonken.

Het meisje schuifelde onzeker door de fraaie kamer en ging met haar vinger over de kaft. Op het oranje karton was in zakelijke letters *Shakespeare 3.0* gedrukt. Op de honderden bladzijden die erin zaten kon de tekst van Shakespeare's *Romeo & Juliet* staan, of misschien was de choreografie van het ballet erin opgetekend.

Erika sloeg de kaft open. Ze begreep helemaal niets van wat ze zag en draaide nog enkele bladzijden om. Elke pagina had hetzelfde patroon. Van boven tot onder stonden de regels vol met een ongeorganiseerde wirwar van ééntjes en nullen.

0010101110101011101010111100101011010011010111010010110

Erika bladerde verder. Nergens kon ze een ander cijfer, laat staan een letter, vinden.

Een licht gekraak vanuit de gang! Erika veerde op. Ze spande elke vezel in haar lichaam. Was daar iemand? Omdat zelfs haar happen naar lucht de stilte doorbrak hield ze haar adem in. Ze concentreerde zich op het niets en hoorde alleen een zachte ruis in haar oren: het stromen van haar bloed.

Opnieuw gekraak! Het kon het spelen van het hout zijn, het jagen van de wind ... maar iets vertelde Erika dat het een voetstap was die ze hoorde, een voet die de trap liet kraken.

Op haar tenen sloop ze naar het keukentje naast het kantoor van Moretti.

Haar gedachten sloegen op hol bij het idee dat iemand haar hier zou betrappen. Geen seconde langer wilde ze in het kantoor blijven! Ze klikte het raam open en liet haar lichaam langs de brandtrap naar beneden glijden. Er was niet voldoende tijd om de treden een voor een te nemen. Ze stootte haar schenen hard op het gladde, koele metaal, maar dat nam ze er maar bij.

Het kantoor van Moretti lag er nog altijd verlaten en stil bij, vrijwel niet zichtbaar in het weinige buitenlicht, terwijl Erika zich steeds sneller een weg naar beneden baande. Haar hart sloeg als een wilde en ze ademde met horten en stoten.

In het kantoor van Moretti gleed een smalle lichtbundel over het houten parket. Het was de Zucht die de zaklamp droeg en als eerste naar binnen liep. Enrico Moretti, in nachtkleding, keek verbaasd naar de deur van zijn kantoor. Het was dus toch geen vals alarm geweest: de zoemer die afging op zijn slaapkamer zodra de deur geopend werd.

Wie was zijn eigendom binnengedrongen?

De Zucht sloop als een roofdier door het kantoor en naar het keukentje. Hij wees naar het geopende raam.

‘Dat heb ik daarstraks dichtgedaan. Dat weet ik zeker!’ zei Enrico. De Zucht knikte en deed een voor een de kasten open. Enrico bewaarde al zijn balletprijzen en andere waardevolle herinneringen in zijn kantoor. De Zucht moest en zou die nacht nog controleren of er iets gestolen was.

Enrico slenterde naar zijn bureau en zag daarop de geopende map met *Shakespeare 3.0* liggen. De pagina's met eentjes en nullen lagen losjes door elkaar. De choreograaf zuchtte geïrriteerd en verbeet zijn woede.

‘Je hoeft niet verder te zoeken. Er is niks gepikt.’

De Zucht keek op. Enrico deed de papieren weer in de map.

‘Hiervoor kwamen ze dus. We zullen ze hebben weggejaagd!’

Enrico ging naar het raam en keek over het binnenplein naar de slaapkamers. Nergens was een levende ziel te bespeuren. Alle ramen waren keurig gesloten, iedereen sliep. Enrico staarde naar de gesloten gordijnen van kamer 15. Heel even bewoog de stof. Het was Erika die door een spleetje naar buiten gluurde en per ongeluk de stof aanraakte.

Die kleine beweging zette een schokgolf in gang! Enrico zuchtte teleurgesteld en voelde zijn wereld instorten, alsof zijn kloppende ballethart met een brute haal uit zijn lichaam werd gerukt.

‘Ik heb al een vermoeden wie hier zojuist is geweest.’